

UZORI I PRIMJERI VJERE

fra Ivan Grubišić

Divljenje ili nasljedovanje

Sam izraz „svetac“ izaziva divljenje. Javlja nam se lik osobe pune krjeposti, duhovne snage, izdržljivosti, samokontrole, istinske radosti, iskustva živoga Boga. No, život sveca nije tek za diviti se, već za nasljedovati. Bolje rečeno, nasljedujemo istoga onoga kojega nasljeduju i oni, tj. Isusa Krista. Promatrajući život svetaca, vidimo da je Kristov život uistinu Put kojim možemo i trebamo ići. Diviti se možemo samo onome nedostižnom i neostvarenom. Divimo se Bogu Ocu, divimo se ustrojstvu prirode i kozmosa, mnogim drugim stvarima. No, Krista treba nasljedovati! Njegov život je Put u Istinu koja nas oslobađa za Život. Sloboda ostaje. Sveci su odabrali bolji dio, predokus Raja već ovdje na zemlji. Njihov život plod je dugotrajne borbe za ono vrijedno, lijepo, istinito i dobro. Svetac je živo i hodajuće evanđelje. Ono

što govori to i živi. Kad u njegovu životu ljubav prema Bogu potpuno prevlada, tada spaja onog koji ljubi sa svim ljudima. Jedino Ljubav može povezati Boga i njegovo stvorenje i stvoriti društveni sklad. Svetac je svjedok, čovjek iskustva živoga Boga i duhovnog svijeta. On je znak. Znak koji često nadilazi naše shvaćanje i razumijevanje. Biva neshvaćen. Kao što je Gospodinov život bio provokacija na sablazan ili vjeru, tako je i onaj koji nasljeduje Kristove stope sličan izazov svijetu.

Svetac je onaj koji prepoznaje poruku usahnule i proklete smokve (Usp. Mt 21, 19). Ona mami svojom vanjšinom, sjaji izdaleka i mnogo obećava, a na kraju dušu i tijelo ostavlja gladnom i neispunjenom. Cilj svakoga čovjeka je blaženstvo, ispunjenje one jedine čežnje koju tražimo na mnogim mjestima, u mnogim stvarima, a zove se „Bog“. Bili toga svjesni ili ne, radost i užitak u svemu stvorenome samo je predokus one zbilje koja nam se obećava i nudi u istini o Kraljevstvu Nebeskom. U nama budi želju za još dubljim i trajnijim užicima, ispunjenjima, radostima, koji su zapravo putokaz ka dubljem sjedinjenju s našim Gospodinom već ovdje na zemlji, a koji se potpuno ostvaruju kada ga budemo gledali licem u lice, kakav jest.

Predan Gospodinu

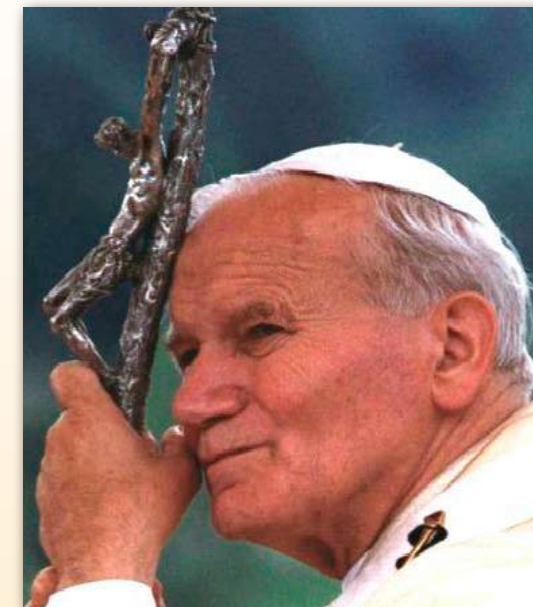
Svetac shvaća da je potpuno ispunjenje samo u Gospodinu i da je nemirno srce njegovo dok se ne smiri u Njemu. Gospodin, koji je Put, Istina i Život uskraćuje smokvi postojanje jer nije plodna životom, nije

spremna na darivanje, na odricanje od plodova i na ispunjavanje svrhe za koju je stvorena. Naš život slični slici smokve iz Matejeva evanđelja. Vanjšinom nastojimo biti ili vjerujemo da smo nešto što nismo. U svojoj oholosti okrećemo se sebi. Ova smokva je upozorenje da ne živimo u laži i u sjaju svoje taštine. Treba ispuniti svrhu za koju smo stvoreni, svoje darove i talente staviti na raspolaganje drugima. Nesebičnost u darivanju čuva nas od prokletstva koje nastupa kada smo u svojoj sebičnosti samodostatni.

Nije lako ostvariti sve želje za kojima čovjek čezne. Nasljedovanje Gospodina našega Isusa Krista oslobađa nas iluzije da je potrebno ispunjenje svih želja za ispunjen život. Tko želi biti moj učenik, reče Isus, neka se odrekne samoga sebe, dakle svojih želja, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom (Usp. Mt 16, 24). Nameće nam se iluzija da su potrebe i želje ista stvar. Neispunjenje istih izaziva patnju. Potreba nema mnogo i one su neizbježne, dok želja može biti bezbroj. O željama ne bi smjela ovisiti naša sreća i zadovoljstvo, naš nutarnji mir. Po njima se ne bi trebao mjeriti blagoslov u našem životu. Čudimo se svecima, njihovim radikalnim odricanjima od onoga bez čega ne možemo zamisliti radostan i ispunjen život. Jer, zašto bi bilo loše uživati darovana dobra?!

Čežnja za Bogom

Sveci su shvatili da sve što je stvoreno ne može potpuno utažiti njihovu žeđ ni ispuniti najdublju čežnju srca. Ta čežnja je Božji putokaz. Dokaz da nam nešto nedostaje, a što traži ispunjenje. I tako se krećemo od čežnje do čežnje. Zbog nedostatka potpune ispunjenosti, život nas potiče na kretanje prema uzvišenijem

življenju. Pronaći životni smisao, otkrivati u životu Boga te u njemu prepoznati smisao i svrhu našega postojanja. U svecima se odražava predokus raja na zemlji, stanje blaženstva i radosti. Čak i u najtežim trenucima teških bolesti, patnje i napuštenosti, sveci svjedoče o onomu što postoji u njihovom srcu. Svaka patnja, naspram utjehe i radosti koju primaju od Svevišnjega, čini se smiješnom i neznačajnom. To je plamen ljubavi, zahvaćenost koja se ne može nesvjedočiti. Od izobilja biva tjerana prema bližnjemu, poput izvora rijeke koji ne može zadržati vodu koja iz njega izvire.

Među jarebicama se događa da jedne drugima krađu jaja i da ih izlegu. Ili žele biti majkama ili im glupost ne dozvoljava da prepoznaju svoja vlastita jaja. Čudesno je što jarebica, koja se izlegla i othranila pod krilima lažne majke, čim počuje glas prave, smjesta ostavlja jarebicu kradljivicu, vraća se majci i stavlja pod njezinu zaštitu. Ona slijedi unutarnji zov naravi. Susret ga budi i

normalno da moja sreća ovisi o vanjskim čimbenicima (kao npr. o cigaretama, kavama, lijepoj odjeći, izlascima, gozbama, ukratko - o hedonizmu). Bog nam je dao preveliko dostojanstvo da bi neka mrtva tvar, predmet ili što već drugo upravljalo nama i ograničavalo nas u slobodi. Poznati prosvjetitelj René Descartes izriče poznatu rečenicu: „Mislim, dakle jesam.“ Mnogi su to protumačili na način da upravo zato što imam sposobnost mišljenja, mogu činiti što hoću, odnosno sve mi je dopušteno. No kršćanin bi trebao odgovoriti kao sv. Pavao: „Sve je dopušteno! Ali - sve ne koristi. Sve mi je dopušteno! Ali neću da mnome išta vlada.“ (1 Kor 6, 12). Upravo zato što čovjek jest, što njegovo postojanje i život imaju vrijednost i konačnu svrhu, neće se spuštati ispod razine dostojanstva koje je primio od Boga. Životinja se prepušta svojim nagonima no čovjek ima mogućnost i treba obuzdavati svoje strasti kako ne bi prouzročio štetu sebi i drugima.

Htjeti i djelovati

Sveci tragaju i nalaze savršenstvo na samome izvoru. Oni su oni koji plivaju uzvodno, protiv struje i često na granici razumijevanja. Većina nas pliva nizvodno sa svijetom, prepušteni navalama požuda i strasti. No, oni koji ulažu napor plivajući uzvodno, uistinu su u svijetu, nalaze se u vodi, ali svojim djelima svjedoče da nisu od svijeta.

Ta uzvišena ljubav koja potiče njihova srca na „htjeti i djelovati“ (Fil 2, 13), približavanjem izvoru, čisti njihovo tijelo i dušu sve uzvišenijom rijekom milosti, koja je što je bliže izvoru sve čišća.

otkriva mu ono što sam ne bi otkrio.

Ista je stvar i sa čovjekom koji je otet, zarobljen i spokojno prebiva u lažnome svijetu. Sveci nam svjedoče o tom susretu i pozivaju nas da otvorimo srca, kako bismo čuli zov Onoga za kojim naša duša silno gladaže, za kojim traga na krivim mjestima trenutnih zadovoljstava koja na svojim vrhuncima ostavljaju samo ispraznost i razočaranje.

Nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi Gospodine. Nemirno je. Sveci su toga itekako bili svjesni, zato se nisu zadovoljavali mrvicama kruha koji padaju sa stola. Danas svi govore o velikoj slobodi, činiti što hoću, kada hoću i koliko hoću. Ta lažna sloboda zarobljava, jer nije

Isus Krist nam govori: „Stojim na vratima i kucam. Poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom.“ (Otk 3, 10). Bog nas neprestano zove po svojoj Riječi. Na nama je da učinimo korak vjere, da „poslušamo“ i u vjeri prihvatimo Riječ. Kada kaže „otvori li mi tko vrata“, misli se na vjeru koju prate djela, jer vjera bez djela je jalova i mrtva u sebi (Usp. Jak 2, 17-20). Djela su ta koja proizlaze iz vjere i koja otvaraju vrata, napor koji treba uložiti da ono što želim - ostvarim. Tek tada će Krist unići i večerati s nama. A njegovo je jelo, kako je rekao: „Vršiti volju Očevu i dovršiti djelo njegovo.“ (Iv 4, 34). Stoga je potrebno najprije uskladiti svoju volju sa voljom Nebeskog Oca, tj. ispuniti zapovijedi i postaviti Gospodina na prvo mjesto. Naša je volja često suprotna Očevoj, ali svetoTrojstvo, čija smo mi slika, poštuje našu slobodu i ne vrši nasilje nad njom. Bog nas, dakle, čeka i kuca. Kuca na vrata svetohraništa ne bi li tko uistinu povjerovao i djelima živio što vjeruje. Kuca i čeka da izvršavanjem zapovijedi otvoriš prava vrata koja omogućuju Kristu da izvrši volju Očevu u tvom životu, odnosno

da blaguje s tobom i ti konačno s njim, tj. da u punini osjetilno doživiš blagoslov njegovih obećanja koliko je to moguće ovdje na zemlji – u sv. Euharistiji, Gozbi Jaganjčevoj.

Plivajući uzvodno odričemo se sebičnosti i tražimo svrhu i smisao života. Plivajući uzvodno primamo na se križ, teret koji jača naše duhovne snage, te idemo za Njim koji nam pokazuje uska vrata koja vode u Život vječni.

Nalazimo se u Godini vjere. Ona bi nas trebala na razne načine potaknuti da čujemo zov Boga koji čeka, ali i ustrajno kuca na vratima našeg srca, ne bi li čuli Radosnu vijest, evanđelje Gospodina našega Isusa Krista. Život po evanđelju, Život je koji nas mijenja, Radost koja zahvaća, Ljubav koja tjera na djelovanje, istinsko Svjetlo koje ruši tamu svjetovne noći, daje Radost i Mir koji nije od ovoga svijeta.

Želiš li biti potpuno sretan i ispunjen već ovdje na zemlji?! Donesi odluku. Sada je vrijeme milosno, sada je vrijeme spasa! Kairos, milosni trenutak, sada je pred tobom. Bog poštuje tvoju slobodu. Što ćeš učiniti?!